

Колко трудно е човек да се съсредоточи и да се помоли. Много е лесно да говорим, много е лесно осъждането, много е лесно обсъждането, много е хубаво да говориш за хубави неща, но е много трудно да вземеш ума си и душата си и да влезеш дълбоко в себе си, да спреш да говориш и да чувстваш Бога и Неговото докосване до твоята душа. Това ще рече молитвата - да докосваш Бога, да бягаш от твоята мисъл и да отиваш надълбоко, там където, както пише върху витрината на някои ресторанти: *в дъното има градина* . В

нас има градина и това е пространството на молитвата, тоест там, където спираш да мислиш колко си висок, дали си хубав, дали си женен, дали имаш пари, а влизаш там, където не съществуват помисли и вече работи не умът, а душата, т.е влизаш дълбоко в себе си. Ако влезем там, няма да съществува проблем за нас, и най-тежко раковоболният, ако се помоли и влезе в тази „градина“, ще разбере, че *аз нямам рак, нещо друго има рак, моето тяло, моята ръка, крак, черен дроб, но аз като душа в часа на молитвата отпътувам, отивам другаде и не ме занимава нито ракът, нито болестта, нито смъртта, а чувствам присъствието на Бога, Който е живот, светлина, здраве, любов*

. Светците чувстват това много силно. Например когато св. Нектарий Егински се молил, бидейки гладен, защото нямал какво да яде, и хлопали на вратата, за да му донесат храна, тъй като не бил ял от три дена, той не чувал, защо? – защото бил в „градината“ на душата си. Той бил там и не усещал, но ние не сме такива. Ние се молим и не след дълго отиваме при свещеника и казваме- *ах, отче, детето ми! Какво ще стане, ще се ожени ли? Още не се е оженило! Синът ми няма работа! Мъжът ми е болен!*

Тоест минали сме през молитвата, но нашият смут не е изчезнал, молим се и повечето от нас продължаваме да бъдем смутени, стресирани, меланхолични, нервни, истерични, с крясъци и караници, и то след молитва. Как се обяснява това? Много е странно: да влизаш в храма, да се молиш, и вместо да утихнеш, да продължаваш да си напрегнат. Въпросът е дали наистина сме се помолили? Да не би да не сме се помолили? Да не би просто да сме казали думите като папагали? Някой казва

Молитвата ти дава покой - част 1

Написано от Архим. Андрей Конанос
Сряда, 22 Октомври 2014 17:48

Отче наш, Ти, Който си на небето, да се свети Твоето име

...и не след дълго ти казва: чувствам самота!, а преди малко е казал

Отче наш, тоест Татко мой, Боже мой

, - но това изобщо не ни докосва, сякаш вали дъжд, но носим дъждобран, и дъждът се стича по него. Не можеш да казваш

Отче наш

и не след дълго да казваш:

чувствам се сам, непотребен, никой не ме обича

! Следователно, душата ти не е докоснала Бога, още не си влязъл в градината, а си навън, на повърхността, в помислите, мислите, лудостта.

Ние не сме нашите мисли, нашите мисли могат да ни подлудят, затова някои от вас си лягат в дванадесет, след като са изгледали всички филми и сериали – турски и гръцки - накрая се уморяваш и казваш да лягам! Защо се смеете? Да не би да не гледате нищо от това? Истината е, че някои гледат много телевизия. Лягаш в дванадесет часа и заспиваш в един и половина.

- Защо, г-жо, не заспиваш бързо?

Тя ми казва:

- Не мога, мисля.

- Какво мислиш?

- Това какво ще правя, за бъдещето на децата ми, работата ми, здравето, какво ще ни завари на другия ден!. . .

- Какво е всичко това? - я попитах.

- Мисли, помисли.

- Покажи ми къде са? Нима са някъде? Никъде не са. Те са в нашия ум, т.е. това са наши фантазии.

Молитвата иска да сложи край на това. Нашето въображение ни кара да страдаме. Молитвата не е фантазия, а съприкосновение с Бога, Който живее в нашето сърце. В Св. Писание пише *в Него живеем, ходим и сме*. Ходим, живеем и дишаме в Бога. Бог е тук. Как е тук не знам, но Той е тук и ние сме в Него и Той е в нас, в Неговата любов, топлина, благословение, милост. Той е навсякъде, в твоята стая, в спалнята, в кухнята, в двора, на пътя, в метрото, където и да отидеш, можеш да почувстваш, че Бог е до теб. Поглеждаш ли в огледалото да видиш какво ти показва? Прославяш ли Бога за това, което виждаш? Някой ми каза – какво

виждам

?

Себе си виждаш. Затова, когато гледаш себе си, се помоли и кажи

Боже мой, благодаря Ти за това, което виждам

!

Ти ме сътвори, даде ми живот

! Къде беше преди няколко години и къде ще бъдеш след няколко години? И за всяка бръчка, която виждаш, казвай на Бога: *благодаря!* защото съм минал през различни неща в живота и узрях. Бръчките са хубави, защото крият цяла история, цяла болка, цяла борба. Молитва, казва св. Никодим Светогорец, можеш да отправяш по всякакъв повод през деня, и знаете ли как нарича тези молитви? –стрел

я

щи молитви, тоест като стрела- изпращаш стрела по Бога, казваш *Му малка молитва, една минута сутринта, една минута на опашката на фурната, където чакаш, една минута докато чакаш автобуса; където и да си, можеш да се молиш. Една госпожа чистела боб и на всяко зърно казвала по една молитва за децата си, за своите близки, изреждала имена-*

Господи Исусе Христе, помилуй еди-коя си рабиня

и наум ѝ идвали различни имена. Не след дълго душата ѝ се стоплила от молитвата.

След това обаче наум ѝ дошла свекърва ѝ и докато се молила, отново се завърнал нейният ум; умът е повърхността, а дълбоко в градината е молитвата, и знаете ли умът какво ѝ казал? –

свекървата ти направи ъ живота ъ ти непоносим! За нея ли ще се помолиш?!

Но понеже душата ѝ се усладила и била в „градината“, тя не застояла в омразата, нито в неприязънта, нито в злобата, а какво казала?

Господи Исусе Христе, помилуй я! Помогни ѝ

! - защото сега чувствам единство с нея. Истинската молитва означава да чувстваш единство с всички, с мъжа си, с жена си, с децата си, със съседа си, с ближния си, който те мъчи в живота ти. Единство. Когато мъжът ти се връща от работа и не можеш да му кажеш една блага дума, това означава, че молитвата, която си отправяла, не те е

Молитвата ти дава покой - част 1

Написано от Архим. Андрей Конанос
Сряда, 22 Октомври 2014 17:48

преобразила, не те е променила и още не те е докоснала. Когато Божията молитва те докосне и те промени, трябва да чувстваш любов към всички. Не насила, а да ти идва отвътре, да чувстваш, че

с мъжа ми сме заедно, този човек ми помогна да стана съпруга, да родя децата си, да имам домакинство и дом и да обичам.

Да знаете, че нашите души дълбоко в себе си се обичат, а нашите умове са тези, които не се понасят. Затова, когато свърши Литургията, когато и да видиш до теб, го обичаш. Но след 15 минути отново започваш наум да си спомняш какво ти е направил и какъв е той. Кой е започнал да излиза отново на повърхността? Умът, мислите, това, което ни е научило обществото, *на този не му говори! Стой на разстояние от този! На този му отмъсти! Този да го накажеш*

! Докато душата ни обича всички хора.

Затова малките деца обичат всички и за тях няма наши и чужди. Ако кажеш на детето— *не казвай на баба си, че в гардероба сме сложили пари*

!, то ще отиде и ще й го каже:

Бабо, мама сложи тук пари! Тя ми каза да не ти го казвам

! Да, защото детето не работи с ума си, а с душата си и душата не поставя граници: *този е добър, приятел, а този е лош, враг*

! То обича всички. Затова дълбоко в себе не мразиш никого. Външно обаче мразим, изпитваме неприязън. Затова казвам, че ако се научим да се молим, ще обичаме и трудните хора, и те ще ни бъдат симпатични, и тях ще разберем защо правят това, което правят. Една госпожа казала на духовника си— *аз, отче, не мога да обикна Бога, защото не Го виждам! Къде е да Го усетя в молитвата си? Дори когато се причастявам не Го чувствам. Не разбирам, какво е Бог, къде да Го почувствам?*

И той й дал един хубав отговор. Права си. Не е лесно да обикнеш Бога, защото е невидим. Но поне обикни нещо, което виждаш, тръгни с нещо осезаемо. Обичаш ли нещо в живота си?

Аз съм сама

. Какво обичаш, имаш ли нещо?

Ще ви кажа, но не е много духовно, не ме упреквайте.

Обичам едно нещо много.

Какво?

Имам едно кученце, отче

.

Обичам го.

Не пречи, слушай. Ще започнеш от тази малка любов, храниш го, миеш го, чистиш го, разхождаш го, грижиш се за него, тоест излизаш от твоето его, мислиш за друго създание и го обичаш. Така ще се научиш да обичаш Бога, т.е. научи се да се грижиш за някого. Един човек, който гледа само своето его, своите въпроси, себе си, не може да обикне, не може да доближи Бога. Затова много жени се молят заради своите деца и много деца отиват на църква заради бабите си. В училището, където преподавам, едно дете ми каза:

аз, отче, ходя на църква, защото здравето на баба ми е в опасност и го правя заради нея,

за да я излекува Бог

. Това е един начин да доближим молитвата. Заради някой друг. Помоли се за някой друг, ако не можеш за себе си, за детето си, за мъжа си, за някоя новина, която гледаш по телевизията, за някой, който са обрели и убили. Много е хубаво да се молиш за някой друг, да го влагаш в своята любов, в Божията любов и да утихваш след това, да спиш нощем. И ако детето ти закъснява да се върне, се помоли и го повери на Бога. Остави го на Бога. Ние не го оставяме на Бога, ние се молим и сърцето ни ще изскочи от тревога, докато истинската молитва означава, че

поставих моето дете пред Голгота, видях Христос да го прегръща, да го обвива със светлата светлина на Възкресението. Оставих детето ми на Света Богородица и легнах. Няма да направя нещо, ако стоя буден, нито ако звъня телефони, нито ще се успокоя, ако го преследвам

. Доказателството за това, че молитвата ни е докоснала, е спокойствието. Спокоен ли си след своята молитва? Тогава вървиш добре. Смутен ли си? Виж себе си. Ние това си патим. Вместо да утихнем, тръгваме да смутим Бога. Сещате ли се когато корабът с апостолите потъвал и Господ бил вътре? Христос какво правил докато корабът бил в опасност? Спял. Тоест? Бил спокоен. Защо? защото бил отдаден напълно на любовта на Отца. Учениците Му Го видели да спи и вместо да поревнуват и да утихнат, направили това, което всички правим - събудили Го и Му казали – *тоест, извинявай! Не те ли интересува, че ние тук потъваме и се тревожим? Събуди се да вземеш малко от нашия стрес и смут*

! И вместо те да вземат спокойствието от Христос, искали да Му предадат собствения си смут. Господ станал и им казал- *защо сте толкова страхливи, маловерци?*

Той прострял ръка и всичко утихнало: морето, въздуха и вълните.

Това е тайната, в молитвата си да се довериш на Бога за всички твои проблеми и да утихнеш. Успокой се. В противен случай остаряваме преждевременно, разболяваме, притесняваме се, и това поразява и нашето тяло, имаме главоболие, болки в стомаха, необясними болки, вдигаме кръвното, захарта, здравни проблеми, от голямото притеснение. И притеснението какво е? – то означава, че не докосвам Бога. Някой ми каза: Бог е добър, но и ако аз не правя нищо? Аз му казах: прави! Това прави, довери се на Бога! Остави проблема на Бога! Какво друго ще направиш? Една жена това правила за своя син, който ми каза:

- Отче, искам да си намеря приятелка, но не мога!

- Защо?

Молитвата ти дава покой - част 1

Написано от Архим. Андрей Конанос
Сряда, 22 Октомври 2014 17:48

- Веднага щом тръгна да се запозная с някоя, след една-две седмица нещата се провалят.

- Искаш да се ожениш?

- Не, не искам. Искам обаче да малко да се забавлявам, млад съм. Можеш ли да ми помогнеш?

- Какво да направя не разбрах?

- Да ми обясниш защо всичко се проваля!

Майка му стоеше отпред и след това тя ми каза скришно от него. Да ти кажа ли, отче, аз, какво стана? Аз стоя зад тази история. Тоест какво стана? В началото се бях подлудила. Постоянно го преследвах, къде ходи, с коя е, с кой е, телефони, да прочета тайно смс-ите, да претърся нещата му и накрая се уморих. Един ден в молитвата си към св. Харалампий дадох обет и казах: свети Харалампие, уморих се, оттук нататък те моля, когато синът ми прави нередни неща, всички да му проваляш! Но когато поиска да се ожени, стане сериозен и поиска да създаде истински дом, те моля да му отвориш всички врати. Тя получила вътрешно уверение. Оттогава се успокоих и сега нека прави каквото иска! – каза тя. Докато дошъл час и синът ѝ казал: *дотегна ми да обикалям и да пробвам тук-там!* и тогава всичко се наредило по благословен и добър начин.

Доказателството за живата молитва е спокойствието на душата. При все това тази жена не спяла много, защото един ден мъжът ѝ ми каза: *отче, кажи ѝ да спи на леглото, защото се събуждам в четири през нощта и я виждам* – *заспала на пода, моли се и от преумора сънят я унася и спи на пода.*

Така стават чудесата на молитвата. Ако искаш да видиш чудо, трябва да се посветиш на молитва, да отделиш време, сърце, покой, да се молиш с броеницата. Ние нямаме време за това, защото целия ден се занимаваме с всичко друго, но не и с молитвата- покупки, работи, готвене, стрес, телевизия, филми, сериали. Молитва? – не сварваме, прозяваме се, отиваме да лягаме, прекръстваме се и *хайде, лека нощ*

!, а след това казваме-

защо Бог не направи чудо

? Как да го направи? За да го направи, трябва да Му се отдадеш. След като нямате време за молитва, вложете молитвата във всички останало, което правите. Молете се по време на вашите работи, на пътя, там, където сте, отивайки да спите, помолете се с молитвата на ума и казвайте преди да заспите:

Христе мой, благослови ме, прости ми, помогни на децата ми, благодаря Ти за всичко!

Светците казват да се молиш и с твоето дихание, с помощта на твоето дишане. Това е малко високо равнище- правете го пет минути, не повече. Тоест когато вдишваш, казвай *Господи Иисусе Христе,*

а когато издишваш:

помилуй ме!

, като следиш твоето дишане и не мислиш за други неща. Нужна е съсредоточеност, ако не се съсредоточиш, няма да видиш чудо, няма да усетиш градината, която криеш дълбоко в себе си. Нужна е и вяра. Например една девойка има някакъв проблем и иска да оздравее. Тя отива на лекар, отправя молитва, но по пътя си казва:

Трудна работа, не мисля, че ще оздравея!

Това не помага, защото липсва вяра. Вярата означава да виждаш здравето, което Бог ти праща; вярата в молитвата означава да виждаш да идва зетя, който очакваш за своята дъщеря, а не да казваш:

ех, какво си изпатихме! Изключено е да се омъжи!

И между другото казваш и една молитва. Какъв смисъл има това? Не можеш да се молиш така и да вярваш в неуспеха. Съществено е да вярваш в чудото. Нямах дете? Да вярваш, че ще родиш дете и така да се молиш.

Ние сме израснали с неуспеха в нашия ум. *Няма да успееш! Ще направиш грешка!*

Изключено е да стане. Пригответи се, заминава си!

Накарали са ни да се чувстваме, че сме непотребни, неспособни, всичко ще върви накриво в живота ни. Някои са проклели децата си.

Да не ъ прокопсаш

! и накрая си го повярвал. Кое? - че няма да прокопсам.

Аз не мога, няма да успея, сам съм, нямам сила

! Повярвал си в това толкова силно, че сега, когато се молиш, нямаш надежда в теб. Това обаче е много трагично. И това е причината, по която днес не стават чудеса в нашата молитва. Нямаме жива надежда за това, за което се молим. Виждам го в девойки, които искат да се оженят, някои живеят това с очакване, други обаче ги обзема меланхолия:

ех, отче, уморих се, не става, няма да мога да се омъжа

! Защо го казваш това? Къде е вярата ти?

Опитах един-два три пъти, но нищо не става.

Не казвай

нищо не става

!, защото ако го кажеш, Бог ще ти каже-
да бъде според вярата ти, детето Ми!

В какво вярваш? В неуспеха? Ще се провалиш. Детето ти се явява на изпити? Вярвай, че ще успее, да се надяваш, да го виждаш, да го докосваш чрез вярата. Велико нещо! Изключително много ми харесва чудото, което Господ направил с десетте прокажени, на които преди да ги излекува казал: Вървете да се покажете на свещениците! Те били прокажени. И Господ казва: искате ли да ви излекувам? Да, Господи! И тъй, вървете при свещениците и се покажете, че сте излекувани. Виждате ли тук нещо абсурдно? Той все още не ги бил излекувал. Те били прокажени и Той им казвал: вървете! Аз щях да кажа на Христос - да отида да покажа какво? След като имам проказа! Излекувай ме първо и след това да отида да покажа, че съм излекуван. Господ обаче казал- не! Вървете преди да ви излекувам! Тоест какво? Повярвайте го! Почувствайте го! И те повярвали и казали: отиваме! И в Св. Писание пише: „

И когато отиваха, очистиха се”

. Докато вървели се очистили. Тяхната вяра по пътя не им казвала в душаняма да оздравеем!

Какво правим сега? □ Какви са тези абсурдни неща

! Не! Вярвам и моята вяра се оросява. Сърцето ми цъфти, желая моето здраве. Това е велико нещо. Затова всички лекари казват, че човекът, който вярва в Бога с такава молитва, и на лекари да ходи, и на операция, и лекарства да пие, се възстановява много по-бързо от много други болни, защото неговата душа процъфтява чрез вярата, надява се, изчезват меланхолията, депресията, разочарованието, което ти казва

нищо не става, животът ми е черен

. Ако казваш, че животът ти е черен и го повярваш, че е черен, такъв ще бъде. Затова, когато сутрин се събуждате и съседките ви питат какво ново? Не казвайте тъ-тъ, *нищо ново, същото. □ Какво да правим? Пак същото, пълен хал!*

Не казвай това. Знаеш ли защо? защото цялото ти тяло го чува. Всички твои клетки го чуват, и ако 365 дена в годината казваш, че си окаян, че животът е труден, че няма да успея, накрая това нещо влиза в теб и те напоява. Затова казвай слава Богу! Всичко ще върви добре! Бог постоянно ми изпраща дарове! Затова Църквата ти казва- молиш ли се? започни със славословие и се противопостави на изкушението, което иска да започнеш да роптаеш. Тоест без ропот, а със славословие! Ама - ти казват - нямаме за какво да славословим! Не, и ти имаш, кажи слава Богу! Имаш за какво! Кажи слава Богу и Той ще ти изпрати и други неща! Славословие, благодарение, моление. Първо прослави Бога, благодари Му за това, което ти е дал, имаме много неща от Бога, изключително много – дишаме, виждаме, ходим, стоим прави, мислим, нямаме болестта на Алцхаймер, защото иначе щяхте да се изгубите, за да сте тук в залата и да не сте отишли някъде другаде, значи знаете къде сте и това означава, че съм добре, слава Богу! И хапчета за кръвното да вземате, не пречи, казвайте

слава Богу, че има хапчета в тази епоха

! Защото в миналото хората нямали и имали други терзания. За всичко казвайте *слава Богу*

! Защо? Ако не го кажете, молитвата няма да се възнесе към Бога, а ще останете в ропота. Най-хубавият подарък за мен е тук да има човек, който не се оплаква, не роптае, не изкарва от себе си постоянно недоволство и ропот, а казва: всичко е добре! В противен случай - вали сняг? Леле, какъв сняг! Не можем да мръднем! Жега? Гръмнахме днес! Вали? Леле, ще прогнем от дъжда, ще ни хване мухъл! И го питаш какво искаш? Какво? Какво търсиш? Знаете ли защо правим така? - защото не сме

влезли в градината дълбоко в нас. Ако отидеш дълбоко в душата си и намериш бисера, който е Божията благодат, няма да имаш оплаквания, нищо няма да ти пречи. Всичко е добре! Не ти е виновен нито мъжът ти, нито жена ти, нито детето ти, нито родителите ти. Проблемът е в нас. Ако намерим покой в нас, тогава всички са добри. Никой не ни пречи. Прогонете оплакванията и тогава ще се молите правилно.

Мисля, че мъжете роптаят, но ще се съгласите, че някои жени го правят малко повече. Не трябва да имате ропот и оплаквания. Това ме помоли един мъж, който ми каза: жена ми ходи на църква, но има този недостатък, ако можеш да й кажеш да престане. Аз го попитах: кое? Какво да й кажа? Едно нещо, отче, едно и домът ни ще стане рай за тишина и молитва! Кажи ми какво е това? Да не роптае, да не мърмори, да няма нещо, което постоянно я дразни и да й е виновно. Аз му казах – можеш ли да ми кажеш един пример? Само един? Ще ти кажа един, но мога да ти кажа много. Връщам се от работа и понеже работя ръчна работа, не мога да постя строго. Ако не изям едно парче месо, не мога да се задържа на краката си, ще падна на земя! Но да ти кажа, отче, един петък ми сложи да ям пържола, но това беше цяло мъчение за мен. Аз ядох, а тя обикаляше около масата, говореше и не спираше: оплакваше се, негодуваше, всичко й пречеше. *Как ядеш, внимавай с трохите, в колко се прибра! Къде си опря ризата си*! Постоянно. Аз й казах, бре, детенцето ми, остави ме да ям на мира! Не! Тя продължаваше. Той се обърна и ми каза- отче, предвид всичко това за мен тази пържола не беше блажна, а постна! Сигурен съм, че Бог я видя като постна, защото не я ядох на спокойствие, а с караница и ропот. Как тази жена сега може да се помоли? - ми каза той. Какво казва на Бога исках да разбера. Какво казва на Бога, след като всичко й е виновно?

Този, който говори на Бога, е доволен от всички и всичко. Никой не ни пречи. След като си намерил Бога, доказателството за това е твоето щастие. Щастлив ли си? Горещ-долу. Ако си щастлив, означава, че си намерил радост, по-голяма от всяка друга радост и това е съприкосновението с Бога. Ако не си намерил тази радост, с право роптаеш, дразниш се, оплакваш се и правиш всичко друго.

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов*{comments off}*